

ת"פ 14730/03/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

14 פברואר 2016

ת"פ 14730-03-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

החלטה וגמר-דין

רקע

1. הנאשם הורשע ביום 9.6.2014 על-יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: שלוש עבירות של תקיפה-סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ושתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לחלק הכללי בכתב-האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת נשואים כתשע שנים ולהם שני ילדים משותפים. בהתאם לאישום הראשון בכתב-האישום המתוקן, ביום 2.3.2014 חזר הנאשם בשעה מאוחרת הביתה, ישב לצפות בסרטים ולכלך את החדר. למחרת בבוקר, העירה המתלוננת את הנאשם משנתו והורתה לו לקום ולנקות את החדר. הנאשם קם בבהלה והזיז באמצעות רגלו את ידה של המתלוננת. המתלוננת נצמדה לארון שהיה בחדר, והנאשם הכה את הארון באגרופיו משני צידיה של המתלוננת. בגין מעשים אלה, הודה הנאשם לפי הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת-זוג ואיומים.

בהתאם לאישום השני בכתב-האישום המתוקן, כחודש לפני האירוע המתואר באישום הראשון, התווכחו בני-הזוג על כך שהנאשם ישב וצפה בסרטים עד שעה מאוחרת ולכלך את החדר. הנאשם התעצבן, דחף את המתלוננת, ואז השליך לעברה פחית משקה שהייתה כמעט ריקה, ואשר פגעה במתלוננת. הנאשם אף השליך לעבר המתלוננת נעליים שלא פגעו בה. בנסיבות המתוארות, נכחו שני הילדים הקטנים של בני-הזוג בחדר, וראו את המתרחש. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג.

בהתאם לאישום השלישי בכתב-האישום המתוקן, מספר חודשים לפני האירוע המתואר באישום הראשון, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, ביום שבת לאחר התפילה בבית הכנסת, התהלכו בני הזוג ברחוב ונוצר ביניהם

ויכוח. במהלך הויכוח, ביקש הנאשם מהמתלוננת את תיק האוכל של ילדיהם. המתלוננת סירבה לכך, ובתגובה רדף אחריה הנאשם ברחוב, הכה אותה בגבה באמצעות ידיו וקילל אותה: "זונה, שרמוטה". בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג.

בהתאם לאישום הרביעי בכתב-האישום המתוקן, שישה חודשים לפני האירוע המתואר באישום הראשון, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, הנאשם חשד באופי הקשר בין המתלוננת לבין אדם אחר, ואסר עליה להיפגש עמו. במהלך ויכוח על רקע זה, הנאשם אמר למתלוננת: "את חושבת שתהיי אתו? את לא תהיי אתו, זה יגמר לא טוב, אני אפוצץ אותו במכות". בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של איומים.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש. הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן פתוח לאחר קבלת תסקיר, כאשר המאשימה תעמוד על הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה, ואילו הסנגור יהיה רשאי לעתור לביטולה. בהתאם להסכמת הצדדים, נשלח הנאשם להכנת תסקיר. הדיון נדחה מספר פעמים לצורך שילובו של הנאשם בהליך טיפולי למניעת אלימות במשפחה וכדי לעקוב אחר ההתקדמות בטיפול. במהלך תקופה זו, הוגשו לעיוני מספר תסקירים.

תסקירי שירות המבחן

3. ביום 28.7.2014 הוגש לעיוני תסקיר שנשא את הכותרת "תסקיר מעצר משלים". הערכת שירות המבחן באותו תסקיר מטעמים שפורטו בו, הייתה כי שני בני-הזוג יתקשו להשתלב בטיפול, עקב העדר תובנה למורכבות הקשר הזוגי ועקב העדר מוטיבציה לכך. לפיכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

בדיון שהתקיים לפניו ביום 9.11.2014 טען הסנגור כי מרשו לא הובן כראוי על-ידי שירות המבחן. על רקע זה, עתר הסנגור להגשת תסקיר נוסף. המאשימה לא התנגדה לכך.

4. **בתסקיר הראשון לעונש מיום 15.3.2015** צוין כי הנאשם בן 31, עלה לארץ עם משפחתו מאתיופיה בשנת 1984 בהיותו כבן ארבע. בגיל 18 התגייס הנאשם לשירות צבאי כלוחם במג"ב, ולאחר מכן עבד כשש שנים בתחום האבטחה. בשלוש השנים האחרונות, עובד הנאשם כנהג אוטובוס שכיר בחברת "אגד". לנאשם אין עבר פלילי. הוא נשוי למתלוננת מזה כחמש שנים ולבני-הזוג שני ילדים משותפים בגילאים 5 ו-6.

ביחס למערכת היחסים הזוגית - בני-הזוג הכירו כאשר המתלוננת הועסקה כמורה בבית-ספרו של הנאשם, כשהיה תלמיד תיכון. לדברי הנאשם, הוא חיזר אחרי המתלוננת מספר שנים, והקשר הפך לרציני ומשמעותי יותר לאחר שחרורו מהצבא. בני-הזוג התמודדו עם מורכבות הקשר החל מראשיתו, נוכח העובדה שהמתלוננת מבוגרת מהנאשם בכ- 8 שנים, ונוכח התנגדות בני-משפחתה של המתלוננת לנישואיה לבחור ממוצא אתיופי (בתסקיר צוין כי עד היום הנאשם אינו מבקר בבית חמו וחמתו). למרות זאת, החליטו השניים למסד את הקשר ביניהם, מתוך ציפייה כי מאחר שמערכת היחסים ביניהם טובה וקרובה, הם יצליחו להתגבר על הקשיים. בפועל ועל-אף הציפיות, הנאשם מתאר מחלוקות וויכוחים לאורך שנות הנישואין, בין היתר סביב בעיות של העדר תקשורת זוגית. לדעת שירות המבחן, בשלב הראשון הקשר הזוגי נתן לבני-הזוג מענה לצרכים הרגשיים, אולם בהמשך נותר פער בתפיסות ובציפיות מהקשר וכן

אחד מהשני.

אשר לעבירות נשוא תיק זה - שירות המבחן ציין בתסקיר הראשון כי לנאשם ישנה יכולת ראשונית להתייחס לבעייתיות בהתנהגותו כלפי בת-הזוג. עם זאת, באותו שלב הנאשם התקשה לראות עצמו כאדם בעל דפוסי התנהגות אימפולסיביים, שכן הוא נטה לראות במעשיו התנהגות תגובתית למצבי לחץ בדינמיקה הזוגית. לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי ההליכים המשטורתיים והמשפטיים - לרבות הנתק הזמני שחווה הנאשם מאשתו ומילדיו - היוו עבור הנאשם גורם מדרבן לעריכת חשבון נפש פנימי, והובילו אותו להשקיע מאמץ ולהתנהל בקשר הזוגי באופן תקשורתי ואכפתי יותר, לצד השקעת זמן ומשאבים במערכת המשפחתית. לדברי שני בני-הזוג, קיימת כיום רגיעה בקשר הזוגי, כאשר הנאשם עושה מאמצים לקבל על עצמו אחריות רבה יותר בתפקיד ההורי וכן לסייע בניהול משק הבית. המתלוננת מסרה כי אינה חוששת מהנאשם, וכי חל שינוי בהתנהלותו של הנאשם מאז שחרורו ממעצר בתיק זה.

מבחינת גורמי **סיכון** להישנות התנהלות בעייתית - שירות המבחן ציין כי קיים אצל הנאשם קושי מסוים במיקוד שליטה פנימי, כאשר ברקע למצב זה נמצא דימוי עצמי פגוע, תלות בבית-הזוג, קושי בנפרדות, והימנעות מהתמודדות ישירה ומקדמת עם קשיים. התרשמות שירות המבחן הייתה כי מדובר בקשר זוגי מורכב, שבו בני-הזוג אינם מצויים בשלב התפתחותי זהה, באופן שהוביל ליצירת פער בתפיסות של בני-הזוג ובחלוקת התפקידים במשפחה.

מבחינת גורמי **הסיכוי לשיקום** - ציין שירות המבחן כי הנאשם הביע נכונות להשתלב בתהליך טיפולי, וכי המתלוננת דיווחה על שינוי ראשוני חיובי בהתנהלותו של הנאשם.

נוכח התרשמותו של שירות המבחן מבעיות של תלות וחוסר נפרדות בין בני-הזוג ונוכח הנכונות המילולית שהביעו שני בני-הזוג, הפנה אותם שירות המבחן למרכז לטיפול במשפחה בעמותת "יד שרה", כדי לבחון את התאמתם לתהליך טיפולי פרטני או זוגי. בעת הגשת התסקיר הראשון, יצרו בני-הזוג קשר ראשוני עם המרכז. עקב כך, המליץ שירות המבחן על דחייה של שלושה חודשים כדי לעקוב אחר ההשתלבות בתהליך הטיפול ב"יד שרה".

5. **בתסקיר השני לעונש מיום 23.6.2015**, ציין שירות המבחן כי עם הזמן חל שינוי בהבנת הנאשם את נזקקותו בהתערבות טיפולית. בתחילה, בני-הזוג שולבו בטיפול זוגי שבועי. מדיווח המטפל עלה כי בני-הזוג התמידו להגיע לפגישות הטיפוליות, וכן גילו מוכנות לקיים שיח, תוך פתיחות וכנות אישית. המטפל התרשם מפוטנציאל חיובי וממוטיבציה גבוהה של שני בני-הזוג להמשיך בתהליך הטיפול בו החלו. כמו כן, חלה רגיעה ביחסים הזוגיים. לפי התרשמות שירות המבחן, להליכים המשפטיים ולקשר עם גורמי מקצוע לאורך זמן, היה אפקט מחדד גבולות ומדרבן לשינוי.

במישור ההמלצה - שירות המבחן התרשם כי הטלת עבודות שירות, ולו לתקופה קצרה, כמו גם הרשעה בפלילים, יביאו לפיטורי הנאשם מתפקידו כנהג ציבורי, ועקב כך פרנסת המשפחה עלולה להיפגע באופן קשה, תוך יצירת רגרסיה באיזון שנוצר בדינמיקה הזוגית. בהתחשב בכך, וכדי לא לפגוע במקור הפרנסה של הנאשם, ראה שירות

המבחן לבוא בהמלצה שיקומית הכוללת ביטול הרשעה, צו של"צ בהיקף של 180 שעות, חתימה על התחייבות כספית שצופה פני עתיד, וכן צו מבחן למשך שנה.

6. **בתסקיר השלישי לעונש מיום 17.11.2015**, נמסר כי בני-הזוג המשיכו בתהליך הטיפול בו החלו בתחילת חודש מרץ 2015 במרכז לטיפול במשפחה ב"יד שרה". מדיווח המטפל עולה כי לאחר תקופה של טיפול זוגי, הוחלט כי כל אחד מבני-הזוג ישתלב בהמשך טיפול פרטני. נמסר כי שני בני-הזוג משתפים פעולה באופן מלא ומביעים מוטיבציה גבוהה להמשיך בתהליך הטיפול. עוד נמסר כי חל שיפור בתקשורת ובדינאמיקה הזוגית. לפי התרשמות המטפל, הנאשם החל לפתח תובנה ומודעות מעמיקה יותר לחלקו בדינאמיקת היחסים, וכן למהות תפקידו הזוגי וההורי. במצב דברים זה, שב שירות המבחן על המלצותיו כפי שפורטו בסיום התסקיר השני (ראו: פסקה 5 לעיל).

7. **בתסקיר הרביעי (והאחרון) לעונש מיום 19.1.2016**, עדכן שירות המבחן כי משיחות נפרדות שקיים עם הנאשם, עם אשתו ועם המטפל עלתה תמונה של התמדה, התקדמות והפקת תועלת מהותית מהתהליך הטיפולי. צוין כי הנאשם מצוי בטיפול פרטני ומשולב גם בטיפול קבוצתי, תוך השקעה ולמידה עצמית משמעותית.

כפי שצוין להלן, בדיון שהתקיים לפניו ביום 23.11.2015 הביעה המתלוננת שאיפה לאמץ בעתיד ילד ביחד עם הנאשם, והביעה חשש כי הרשעה בדין של הנאשם תחסום לפניהם אפשרות זו. על רקע זה, התבקש שירות המבחן לבחון גם את ההיבט האמור. בתסקיר צוין כי נערך בירור מול רכזת השירות למען הילד במחוז ירושלים. הבירור העלה כי בבוא השירות למען הילד לבחון את נושא האימוץ, הוא נחשף לכלל הרישום הפלילי של המועמד לאמץ, למעט תיקים פליליים שנסגרו ללא העמדה לדין. כאשר קיים כנגד המועמד לאמץ תיק בגין עבירות אלימות, לרבות אלימות כלפי בת זוג, הרי גם אי הרשעה שטרם חלה לגביה התיישנות, תעורר קושי ומגבלה בעת בחינת הכשירות לאמץ.

בסיום התסקיר האחרון, שב שירות המבחן פעם נוספת על המלצותיו כפי שפורטו בסיום התסקיר השני (ראו: פסקה 5 לעיל).

טיעוני הצדדים לעונש

8. באת-כוח המאשימה, עו"ד לירון טוביה, עמדה על חומרת העבירות אשר בביצוען הורשע הנאשם ועל נסיבותיהן. לגישת המאשימה, הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה לביטול הרשעתו בדין, ולפיכך יש להותיר את הרשעתו על כנה, תוך מתן עדיפות לשיקול ההתרעה על-פני האינטרס השיקומי. אשר לעונש - לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאישומים, נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. בנסיבות העניין, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם בגין מכלול העבירות בהן הורשע, 4 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, וכן מאסר מותנה, קנס והתחייבות כספית.

9. מנגד, עתר הסנגור לביטול הרשעתו של הנאשם בדין בהתאם להמלצת שירות המבחן, נוכח מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו ונוכח האפשרות לפגיעה ממשית בפרנסת הנאשם בשים לב להיותו נהג ברכב ציבורי. אשר לעונש-

לטענת הסנגור, יש להתייחס למכלול העבירות שביצע מרשו כאירוע אחד, לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת. בכל מקרה, לגישת הסנגור, מתקיים בעניינו של הנאשם סיכוי ממשי לשיקום באופן המצדיק חריגה ממתחם. בנסיבות העניין, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, הן לעניין ביטול ההרשעה והן לעניין רכיבי הענישה.

יוער כי באי-כוח שני הצדדים הפנו לאסמכתאות מן הפסיקה לתמיכה בטיעוניהם.

10. הנאשם עצמו הביע חרטה כנה על מעשיו וטען כי לעולם לא ישוב עליהם. עוד עמד הנאשם על חששו כי הותרת ההרשעה על כנה, עלולה להוביל לפיטוריו מחברת "אגד", וכן להקשות על קבלתו למקומות עבודה חלופיים.

כפי שהוזכר לעיל, בדיון שהתקיים לפני ביום 23.11.2015 ביקשה אשת הנאשם (המתלוננת) רשות לדבר, וזו ניתנה לה. המתלוננת עמדה על כך שלבני-הזוג שני ילדים משותפים לאחר טיפולי פוריות ממושכים, וכי לא עלה בידי בני-הזוג להביא לעולם ילדים נוספים. המתלוננת עמדה על רצונה לאמץ ילד ביחד עם הנאשם, והביעה חשש שמא הרשעה בדין תחסום אפשרות זו בפניהם. בסיום דבריה ציינה המתלוננת: "אני מודה לכל התהליך שעברנו ששיפר לנו את החיים מאד" (פרוטוקול דיון מיום 23.11.2015, עמ' 12, ש' 2-3).

סוגית ההרשעה

11. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע כי אדם בגיר ביצע עבירה, יש להרשיעו בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה, מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, בהן בית-המשפט שוכנע כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה. הנטל על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש לחרוג מן הכלל ולהעדיף את שיקום הנאשם בדרך של אי הרשעה או ביטולה, על-פני העדפת שיקולים נוגדים אחרים ובהם: עקרון ההלימה והוקעת מעשי העבירה, הצורך בהרתעת היחיד והרבים, וכן מדיניות אכיפה אחידה ושוויונית כלפי כלל העומדים לדין.

בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת לבטל הרשעה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון **הצטברותם** של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997). עוד ראו פסיקה של בית-המשפט העליון במותב תלתא מהשנה האחרונה, המתבססת על תנאיה של הלכת כתב הנ"ל: ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014)).

12. ההכרעה בבקשתו של הנאשם לביטול הרשעתו בדין אינה מלאכה פשוטה, שכן ניתן להצביע בעניין זה על פנים לכאן ולכאן. עם זאת, לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי במכלול החומר שהונח לפניי, הרי בסופה של שקילה באתי למסקנה כי בנסיבותיו הפרטניות והייחודיות של מקרה זה, ניתן להורות על ביטול ההרשעה.

13. **בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען** - עסקינן בארבעה אישומים הכוללים שלוש עבירות של תקיפה-

סתם של בת-זוג, ושתי עבירות של איומים. אומר מיד כי אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם: באישום הראשון, רף האלימות הפיזית אינו מן הגבוהים (הנאשם הזיז באמצעות רגלו את ידה של המתלוננת). עם זאת, הנאשם התנהג באופן מאיים שיש בו כדי להטיל פחד, בכך שלאחר שהמתלוננת נצמדה לארון החדר, הנאשם הכה את הארון באגרופיו משני צידיה של המתלוננת. באישום השני, הנאשם דחף את המתלוננת, אך לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשם גם השליך לעבר המתלוננת חפצים - פחית משקה שהייתה כמעט ריקה ופגעה במתלוננת, וכן נעליים שלא פגעו בה. נסיבה מהותית לחומרה היא כי מעשיו האמורים של הנאשם באישום השני, בוצעו לעיני ילדיהם הקטינים של בני-הזוג. באישום השלישי, הנאשם רדף אחר המתלוננת, הכה אותה בגבה באמצעות ידיו, וקילל אותה במילים בוטות. יוער כי מעשים אלה בוצעו ברחוב ציבורי. באישום הרביעי, הנאשם איים על המתלוננת כי "יפוצץ" במכות גבר שאסר עליה להיפגש עמו.

המעשים בכללותם בוצעו על-פני תקופה של מספר חודשים, כך שאין מדובר במעידה רגעית או חד-פעמית. כמו כן, כפי שצוין לעיל, לפחות מקרה אחד התרחש לעיני ילדיהם של בני-הזוג, דבר המהווה נסיבה מחמירה. בנוסף, האלימות בה נקט הנאשם הייתה בשל עניינים פעוטים יחסית: באישומים הראשון והשני הנאשם כעס על כך שהמתלוננת העירה לו כי לכלך את החדר וביקשה כי ינקה אותו, ואילו באישום השלישי הנאשם נקט באלימות בעקבות ויכוח בין בני-הזוג לאחר היציאה מבית-הכנסת ביום שבת, ולאחר שהמתלוננת סירבה להעביר לנאשם את תיק האוכל של ילדיהם. באישום הרביעי, נבעו האיומים מכך שהנאשם חשד באופי הקשר בין המתלוננת לגבר אחר. מדובר בהתנהגות אלימה חוזרת ונשנית ללא כל הצדקה, ואין להשלים עמה.

כמות העבירות ומהותן, וכן נסיבות הביצוע עליהן עמדתי בדבריי לעיל, נזקפות לחובת הנאשם ויש בהן כדי להכביד על האפשרות להיעתר לבקשה לביטול ההרשעה. כך במיוחד, נוכח פסיקתו של בית-המשפט העליון לפיה "עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה" (דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009)). לצד כל זאת, ראוי לציין כי האלימות הפיזית כלפי גופה של המתלוננת לא הייתה ברף הגבוה, ולא גרמה למתלוננת חבלות גופניות כלשהן. זאת ועוד; לנאשם לא מיוחסים בשום שלב איומים על חייה של המתלוננת או על שלמות גופה. המשקל המצטבר של עובדות אלה פותח פתח מסוים - אף כי אינו רחב - לשקול אפשרות לביטול הרשעת הנאשם. זאת, בשם לב ליתר התנאים הנדרשים לכך בהלכה הפסוקה.

14. בכל הנוגע לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם** - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם (ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (1.1.2013)).

הטענה כי הרשעת הנאשם בדין לא תאפשר לבני-הזוג לאמץ ילדים בעתיד, היא כללית באופייה. ראשית, בני-הזוג טרם החלו כל הליך בעניין, כך שמדובר בשאיפה בעלמא בשלב זה. שנית, מהתסקיר האחרון עולה כי גם אי הרשעה תילקח בחשבון לעניין כשירות הנאשם לאמץ.

הטענה המרכזית של ההגנה לעניין הפגיעה החמורה בנאשם, היא כי הנאשם עובד כנהג אוטובוס שכיר בחברת

"אגד", והרשעה בדין עלולה להוביל לפיטוריו. יוער כי טרם עבודתו בחברת "אגד", עבד הנאשם בתחום האבטחה. הנאשם טען לפני כי הרשעה בדין עלולה להקשות עליו למצוא עבודה חלופית גם בתחום זה, היה וחלילה יפוטרו מעבודתו ב"אגד". שני בני-הזוג הביעו לפני שירות המבחן חשש מפני השלכות ההרשעה על מקום עבודתו של הנאשם, ועל פרנסת המשפחה כולה. החשש האמור עלה גם במכתבה של המתלוננת לבית-המשפט מיום 7.7.2015 (המכתב הועבר בשעתו לעיון ב"כ שני הצדדים והוא סרוק במערכת נט-המשפט).

בהתייחס לטענות אלה, אומר כי בהתאם לתקנה 189(ד)(4) בצירוף תקנה 15ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, נתון לרשות המוסמכת בחוק שיקול-דעת האם למנוע מתן רישיון נהיגה באוטובוס או חידושו עקב הרשעה בדין, כל עוד לא חלפו שבע שנים מתום ריצוי העונש. הסדר דומה באופיו קבוע בסעיף 19 לחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972 וכן בסעיף 12 לחוק כלי היריה, התש"ט-1949, בנוגע למתן שיקול-דעת לגורמים המוסמכים בחוק, להימנע מהוצאה או מחידוש של רישיונות לנשיאת נשק ושירותי שמירה במקרה של הרשעה בדין. הנה כי כן, מאחר שסוגית חידוש הרישיונות המדוברים נתונה לשיקול-דעתם של הגורמים המוסמכים לכך בחוק, הרי החששות עליהם עמדה ההגנה אינם בגדר פגיעה בטוחה או ודאית. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שההגנה הצליחה להצביע על אפשרות שלא ניתן לשלול אותה, לפיה הרשעה בדין עלולה להוביל לפגיעה משמעותית במקור פרנסתו של הנאשם ולנזק תעסוקתי הן בנוגע לעבודתו הנוכחית כנהג רכב ציבורי, והן בנוגע לעבודתו הקודמת בתחום האבטחה. כל אלה - במיוחד במשקלם המצטבר - יכולים לעלות בגדר נזק קונקרטי בגין הרשעה בדין (השוו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 22842-07-11 חייט נ' מדינת ישראל (27.9.2011); ת"פ (שלום רמלה) 18086-03-10 מדינת ישראל נ' אל עמורי (12.7.2012)).

15. אומר מיד כי אילו האפשרות לנזק תעסוקתי הייתה עומדת לבדה, יתכן שלא היה בה בלבד כדי להטות את הכף לטובת חריגה מכלל ההרשעה, וזאת נוכח חומרת המעשים ונסיבותיהם כפי שפורטו בפסקה 13 לעיל. דא עקא, בנסיבותיו של מקרה זה אני סבורה כי יש לתת משקל נוסף לתהליך הטיפול המוצלח שעבר הנאשם, על רקע נסיבותיהם הייחודיות של בני-הזוג שלפניי.

מתסקירי שירות המבחן עולה כי לפנינו בני-זוג שהתמודדו החל מראשית נישואיהם עם מורכבות ייחודית בקשר הזוגי, שאינה פשוטה. המורכבות האמורה נבעה הן מפער הגילאים בין בני-הזוג שהוביל לכך שכל אחד מהם נכנס לקשר הזוגי בשלב התפתחות אישית שונה, והן מהתנגדות משפחתה של המתלוננת לכך שתינשא לבחור שעלה מאתיופיה בגיל צעיר (כפי הנראה, התנגדות זו נמשכת גם היום). למורכבות זו, נוספו קשיים אישיים של הנאשם ומאפייני אישיות כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן. מהתסקירים עולה כי טרם התיק הנוכחי, התקשה הנאשם להתמודד באופן בונה עם מכלול המורכבויות עליהן עמדת.

במסגרת התיק הנוכחי, עקבתי במשך כשנה וחצי אחר הנאשם ואחר התהליך הטיפולי בו שולב, וקיבלתי לעיון מספר תסקירים מטעם שירות המבחן. על-אף שבתחילת הדרך הביע שירות המבחן תהייה האם נכונותו של הנאשם לטיפול היא מילולית בלבד, הרי עם חלוף הזמן התברר כי חל שינוי בהבנת הנאשם את נזקקותו בהתערבות טיפולית. בתחילה, שולבו בני-הזוג בטיפול זוגי שבועי, שם גילו שיתוף פעולה, פתיחות וכנות אישית. בהמשך שולב כל אחד מבני-הזוג בטיפול פרטני, כאשר הנאשם גילה במסגרת זו שיתוף פעולה מלא ומוטיבציה גבוהה להמשך הטיפול. מגורמי

המקצוע התקבלה תמונה לפיה להליך המשפטי ולקשר עם גורמי מקצוע לאורך זמן, הייתה השפעה מדרבנת שינוי עבור הנאשם. הנאשם החל לפתח תובנה ומודעות מעמיקה יותר לחלקו בדינאמיקה הזוגית וכן למהות תפקידו הזוגי וההורי. הטיפול הוביל לרגיעה ביחסים הזוגיים, וכן לשיפור בתקשורת ובדינאמיקה הזוגית. התסקיר האחרון מעיד על התקדמות והפקת תועל מהותית מההליך הטיפולי.

התהליך הטיפולי המוצלח, האפשרות לנזק תעסוקתי משמעותי עקב ההרשעה בדין, הנסיבות האישיות של הנאשם, נסיבותיהם הייחודיות של שני בני-הזוג בקשר הזוגי ביניהם, וכן יתר השיקולים לקולא ובהם: היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי, האחריות שנטל על מעשיו והחרטה הכנה שהביע בגינם - כל אלה במשקלם המצטבר מאפשרים לפי תפיסתי להעדיף את השיקולים האישיים על-פני שיקולי ההלימה, הגמול וההרתעה, ולהורות בנסיבות הייחודיות של מקרה זה על ביטול ההרשעה.

אשר על כן, אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם וקובעת כי הוא ביצע את העבירות בהן הודה (שלוש עבירות של תקיפה-סתם של בת-זוג, ושתי עבירות של איומים).

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

16. מאחר שהנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות שיוחסו לו בארבעה אישומים שונים, מתעוררת השאלה האם מדובר באירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת, או שמא מדובר במספר אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם נפרד (ראו: סעיף 40יג לחוק העונשין):

מחד גיסא, העבירות שביצע הנאשם דומות במהותן והן בוצעו כלפי אותה מתלוננת. לפיכך, ניתן לטעון כי כל העבירות בהן הורשע הנאשם מקיימות קשר הדוק היוצר מסכת עבריינית אחת ומהווה אירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. (ראו והשוו: גישת "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפסקה 2 לפסק-דינו). בגישה זו צידד הסגור בטיעוניו לפניי.

מאידך גיסא, מדובר בארבעה מקרים נפרדים, שבוצעו בהפרש זמנים. ניתן להפריד בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים מבחינה כרונולוגית ומהותית, באופן שאינו מלאכותי. בהתאם לגישה זו, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-עובדתי" לפי גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דינו). בגישה זו צידדה באת-כוח המאשימה בטיעוניה לעונש. ודוק, אף לפי הגישה האחרונה, לא ניתן להתעלם מהזיקה הממשית בין האירועים השונים, היכולים ללמד על דפוס התנהלותו של הנאשם כלפי המתלוננת בזמנים הרלוונטיים לכתב-האישום. לפיכך, אף לפי גישה המצדדת בקביעת מתחמים נפרדים לאישומים השונים הנכללים בכתב-האישום המתוקן, אני סבורה כי יש מקום לגזירת עונש כולל בגינם כאמור בסעיף 40יג(ב) לחוק העונשין.

בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות שפורטו. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד מן

האישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן (זאת לפי "המבחן הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם ענישה הולמת כולל, המתייחס לכלל העבירות בגין הורשע הנאשם (זאת לפי "מבחן הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אגזור את העונש המתאים בעניינו של הנאשם.

מתחמי הענישה ההולמת

17. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחמי העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

18. בפסקה 13 בדבריי לעיל עמדתי **על הערכים החברתיים שנפגעו** בעקבות מעשיו של הנאשם וכן על **נסיבות ביצוע העבירות** בהן הודה.

19. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין עבירות אלימות ואיומים בתוך המשפחה, מגוון של עונשים הנעים מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל; דרך מספר בודד של חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכלה בעונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה במקרים חמורים. הכל, בהתאם לנסיבות המעשה ולנסיבותיו של העושה.

20. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים כפי שפורטו לעיל; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחם הענישה ההולמת לגבי כל אחד מן האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, נע מענישה מוחשית (שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל) ועד מאסר קצר בפועל (הניתן לריצוי בעבודות שירות).

אוסף כי בהתאם לגישה הפרשנית הרואה בארבעת האישומים מסכת עבריינית אחת המקימה "אירוע" אחד, מתחם העונש ההולם ביחס לכלל העבירות בגין הורשע הנאשם, נע מענישה מוחשית משמעותית (שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל) ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים

21. מטעמים עליהם עמדתי בפסקה 16 לעיל, מצאתי כי יש להטיל על הנאשם עונש כולל בגין העבירות בהן הורשע. לצורך גזירת העונש, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין).

לחובת הנאשם, יש לזקוף את חומרת המעשים ואת הצורך להרתיע את הרבים מפני הישנותם.

לטובת הנאשם, ראוי לשקול את מכלול הנסיבות לקולא עליהן עמדתי בדבריי לעיל ובהן: ההודאה ונטילת האחריות, החרטה שהביע הנאשם, התהליך הטיפולי המוצלח בו השתלב, הנסיבות האישיות והזוגיות, וכן היותו של

הנאשם מפרנס למשפחתו והחשש כי תוצאותיו של הליך זה יובילו לגדיעת מקור הפרנסה של הנאשם ושל המשפחה כולה. אעיר כי מהתסקירים עולה כי התכלית של הרתעת היחיד התממשה, וכי ההליך המשפטי יצר אפקט מרתיע עבור הנאשם. עוד אוסיף כי הנאשם שהה במעצר ממש בגין תיק זה במשך מספר ימים.

22. כפי שהשתקף בהכרעתי לעניין ביטול הרשעת הנאשם, בנסיבות המקרה דנן ראיתי להעדיף את ההיבטים האישיים-השיקומיים על-פני האינטרסים הציבוריים של גמול והרתעה. בהתאם לכך, עונשו של הנאשם יעמוד ברף התחתון של מתחמי הענישה ההולמת כפי שנקבעו לעיל.

למען שלמות התמונה ובהתייחס לטענות באת-כוח המאשימה, אבהיר כי אף אילו הייתי קובעת כי הרף התחתון של מתחם הענישה ההולמת בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם, מתחיל ממאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות (ולא בענישה מוחשית משמעותית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל כאמור בפסקה 20 לעיל), כי אז הייתי רואה לחרוג ממתחם זה לקולא נוכח סיכוי ממשי לשיקום, כנדרש בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין.

לצד כל זאת, נוכח ההיבטים המחמירים הטמונים בנסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל, ראיתי להגדיל את היקף השל"צ עליו המליץ שירות המבחן. כמו כן, ראיתי להאריך את התקופה בה יהיה הנאשם נתון בצו מבחן.

23. כולי תקווה כי הנאשם ימשיך להתמיד בדרך בה הוא צועד ויצדיק את האמון הניתן בו, לטובתו ולטובת אשתו וילדיו. הודגש לנאשם באולם הדיונים כי אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן במסגרת צו המבחן וצו השל"צ, יובילו להרשעתו בדין ולגזירת עונשו מחדש.

סוף דבר

24. אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם ומטילה עליו כדלקמן:

א. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 230 שעות על-פי התוכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

ב. הנאשם יהיה נתון לפיקוח קצין מבחן למשך שנה וחצי מהיום, וישתתף בכל תכנית טיפולית שיציע שירות המבחן וזאת כחלק מתנאי המבחן.

הנאשם מזהר כי אם יפר את תנאי המבחן או את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר מוסמך לקיים דיון מחודש בביטול ההרשעה ובגמר-הדין.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע מלעבור עבירת אלימות כלפי בת-זוג או עבירת איומים.

כלפי בת-זוג למשך 3 שנים מהיום. אם לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 5 ימים.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

גמר-הדין יפורסם ברבים, ללא פרטים מזהים של הנאשם והמתלוננת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, 14 פברואר 2016, במעמד הצדדים.